
VERDER DAGDROMEND

- Niet zonder weemoed dacht ik dikwijls terug aan mijn vertrouwde lagere school, nu ik leerlinge was van de handelsschool, Coupure, die ik als een gevangenis ervoer.

In de klas droegen we er, verplichtend, een zwarte kiel met witte kraag.

Wee diegene die geen propere witte kraag aanhad als de directrice haar ronde deed! Het dragen van kousen (meestal waren dit witte sokken) was ook verplichtend. Bij goed weder deden wij die dan aan in een der omliggende straatjes, vooraleer op school te komen.

Jongens waren taboe in de omgeving van de school, dat met de nijverheidsschool om de hoek! Vele vriendjes stonden dan ook her en der te wachten bij het einde van de lessen.

- Van de goede herinneringen die ik heb aan mijn schooltijd daar, zijn de volgende het vermelden waard.

In 1952 won ik bij de kersttombola die gehouden werd in de klas, de roman "The Citadel" van Cronin. Het zou het eerste van mijn vele Engelse boeken worden die ik in de loop der jaren vergaarde.

We kregen gelegenheid contact te leggen met een buitenlandse pennenvriend/vriendin. Zo begon voor mij, eerst moeizaam, langzamerhand iets vlotter, een briefwisseling met een Engelse student, James Gray, uit Manchester. Het werd de basis van een levenslange innige vriendschap.

In 1952 mocht Jim tijdens de zomervakantie een week bij ons thuis komen logeren. Hij viel in de smaak bij mijn ouders en het jaar daarop kwam hij terug voor twee weken.

In Engeland kende men toen nog steeds rantsoenering, zodat wij verscheidene keren koffie, suiker en andere voedingswaren opstuurden.

In 1954 gingen mijn ouders en ik op tegenbezoek naar Wythenshawe, Manchester. Alhoewel hij niet helemaal gerust was in het links rijden wou pa met de wagen gaan. Ik had de reis zorgvuldig uitgestippeld op de landkaart.

Natuurlijk was er toen bijlange nog geen verkeer zoals nu. In tegenstelling tot België zag men in Groot-Brittannië nog veel aftandse wagens rijden.

De overtocht Oostende-Dover vond ik fantastisch, trouwens nooit was ik zeeziek.

Wij werden zeer goed ontvangen bij Jim thuis en alhoewel mijn ouders geen Engels spraken en onze gastfamilie alleen maar hun eigen taal, klikte het onmiddellijk, zodat er nog meerdere wederzijdse bezoeken uitgewisseld zijn geworden. Ook voor de wereldtentoonstelling in 1958 kwamen de ouders over. Ik heb nu nog steeds een hechte band met Lily, de zuster van Jim. We schrijven elkaar regelmatig, wisselen nieuwtjes uit over onze kinderen en kleinkinderen. Soms ontmoeten we elkaar hetzij in Engeland, hetzij hier of zelfs op reis. Onze ouders zijn reeds geruime tijd overleden. Jim is er sinds januari 2000 niet meer.

- Schoolplicht gold maar tot de leeftijd van 14 jaar. Werkgelegenheid was er genoeg en verscheidene vriendinnen stopten hun studies na het vierde jaar handelsschool. Mijn ouders drongen er op aan dat ik "de school uitdeed". Na het behalen van mijn eindexamen mocht ik direct aan de slag bij de firma waar ik tijdens het laatste schooljaar stage had gelopen.

Als je plots de verworven kennis moet gaan toetsen aan de realiteit kom je tot de vaststelling dat je nog veel te leren hebt.

Mijn eerste maandwedde bedroeg 2.200 BF, bedrag dat bestemd was om af te geven aan mijn ouders.

Na een jaar veranderde ik van job, waarna twaalf gelukkige jaren op beroeps-

vlak bij hetzelfde bedrijf zouden volgen.

De voertaal met de directie was veeleer het Frans. Meestal waren de te typen brieven en prijsoffertes ook in de taal van Molière opgesteld.

Als brieven gedictieerd werden dienden deze opgenomen te worden in steno. Op zaterdag werd nog gewerkt tot 's middags.

- Van thuis kreeg ik nu en dan een tikje meer vrijheid. Dan mocht ik 's zondagsnamiddag eens alleen met een vriendin naar de cinema of naar de foor, als die stond. Meestal echter gingen wij dan naar de "Carambole", aan Lieven Bauwens, of naar het "Sport Palace", H.-Geeststraat, kicken (tafelvoetbal) en hadden er onze eerste afspraakjes.

Bij een groepje tieners uit de buurt was de piste van Langerbrugge in trek als fietsuitstap, de jongens reden er dan rondjes in.

In het "Coliseum" op de Kuiperskaai, in de "Rossignol" te St.-Amandsberg kon men rolschaatsen.

Sweet 16! Reeds 50 jaar geleden...

Mijn eerste paar nylonkousen, grijs van kleur, heb ik tot op heden bewaard.

Een paar toffe vriendinnen heb ik uit die tijd overgehouden.

- Uitgaan aan 18 jaar: alleen op zaterdag en zondag en terug thuis met de laatste tram! (23 uur ±). Soms ging ik op een later uur te voet naar huis, van 't Zuid naar de Doornzelestraat. Dat was toen heel gewoon, de afstand speelde geen rol en men had geen onveiligheidsgevoel. Dit gebeurde als ik wist dat pa ging kaartspelen, ma ging mee, ze waren niet terug thuis voor mij zodat ik het niet zo nauw nam met mijn uur van thuiskomst. Soms bracht een toenmalig vriendje me thuis.

Keuze genoeg uit de vele dancings met jukebox voor wie van dansen hield. 't Zuid was "the place to be".

Er was de Kuiperskaai, de "Amber" aan de Minard, de "Escale" op de Rooseveltlaan, het "Chalet du Sud" in het Zuidpark, de "Pigalle" in de Keizer Karelstraat.

Gedurende een tijd was er op zondagmorgen regelmatig een muzikaal optreden in cinema "Vooruit", gebracht door Music Club.

De meisjes leerden Max Factor make up en lippenstift aanbrengen.

Wij dansten de samba, be-bop, rumba, cha-cha-cha, een slow op één steen.

Wat een variëteit aan ritme en dans in vergelijking met het ter plaatse staan trappelen van nu! Pa leerde me walsen. Het was zijn lievelingsdans. Het laatste jaar van zijn leven verbleef hij in een home. Alhoewel slecht te been en met reeds de tekenen van de ziekte van Alzheimer, wou hij op een gezellig samenzijn in de refter aldaar, toch nog eens walsen met mij. Telkens ik een wals hoor denk ik hieraan.

We dronken coca cola, enkelen waagden zich aan een biertje en rookten een eerste sigaret. Meestal bleef het bij deze poging tijdens het wekelijks uitgaan, ook voor mij. Ik heb trouwens geen weet van vriendinnen van toen die zijn blijven roken.

- De toneelvoorstellingen in de KNS waren ook zeer in trek, o.a. "The Glass Menagerie" is een stuk dat mij bijgebleven is.

Als kind namen mijn ouders me soms mee naar de Minard en ook naar de Opera, ik had er een hekel aan.

Ik heb leren genieten van een grote waaier klassieke muziek en de opera Tosca is mijn favoriet onder de vele die opgevoerd werden, waaronder Butterfly, Carmen, Manon, La Bohème. Operettes vind ik maar niets.

Door de film leerde ik de musical kennen en daar hou ik nog steeds van.

Het begon met "Annie get your gun", "Oklahoma", "Showboat", "Porgy and Bess". Nu genieten de voorstellingen in Londen mijn voorkeur, o.a. Miss Saïgon, The Beautiful Game, The Witches of Eastwich, The Song of Singapore.

- Alhoewel kind alleen thuis werd ik niet verwend en zakgeld was miniem.

Ik was dan ook in de wolken toen het me gelukt was de platendraaier te kopen waar ik zo lang voor gespaard had en ik eindelijk thuis naar Nat King Cole, Billy Extine, The Platters, kon luisteren. Wijs!

- Alleen, zonder je ouders, op reis gaan; alleen gaan wonen: zoiets was ongehoord. Van samenwonen met een vriend was ook geen sprake en trouwen gebeurde mits wederzijdse toestemming van de ouders.

Op huwelijksreis gaan was maar weggelegd voor de rijkere burgers.

- Intussen had de zwart-wit televisie haar intrede gedaan in de woonkamer.

Ma en pa verhuisden naar een eigen woning waar pa onmiddellijk een badkamer installeerde. Ze kochten hun eerste frigo, die we toen nog ijskast noemden.

- Als ik nu, moeder van drie en oma van zes, even terugblik op mijn jeugd, kom ik tot het besluit: het was toen nog zo slecht niet!

Yolande LULLY
februari 2003